

UN CEL NOU I UNA TERRA NOVA

per CONXA ADELL I CARDELLACH

És Pasqua encara. Potser els temps litúrgics d'Advent i de Quaresma ens fan estar més quiets, esperant el que encara no veiem: el nen que ha de néixer per Nadal o el Jesús ressuscitat de Pasqua. En el temps ordinari, la resta de l'any que no és ni Advent ni Quaresma ni Pasqua, anem fent, ens deixem endur per la vida menuda de cada dia, que demana tota la nostra atenció. Però Pasqua és una altra cosa, és el temps de posar-nos drets i sortir, comunicar als altres que Jesús ha ressuscitat. I comunicar-ho malgrat nosaltres mateixos, perquè hi alguna cosa que ens hi empeny i que amb la boca petita diem que és l'Esperit Sant, perquè no el coneixem prou.

L'evangelització es va fer gràcies a les tribulacions, a les persecucions. Si no hagués passat res, els cristians o bé haurien passat desapercebuts, o bé s'haurien quedat en la petita terra de l'anomenada Terra Santa.

Mitifiquem la primera comunitat apostòlica. Diem que volem tornar als orígens i oblidem que el desig de tornar al bressol matern és un engany i que a la terra de Jesús sempre hi ha hagut divisions. Terra petita, però terra de frontera.

Ens escandalitzem que al cor de Jerusalem, la basílica del Sant Sepulcre vulgui ser conquesta de cada tradició cristiana. Ens escandalitzem de la divisió en tants àmbits, religiosos, socials i polítics, on sembla que algú la vulgui fer visiblement més grossa, per demostrar que és més fort que els altres.

Jesús va néixer en la foscor de la nit i va ressuscitar en la foscor d'una altra nit, sense fer espectacle.

La manera de fer de Déu és tota una altra, que amb prou feines intuïm. L'evangelista Joan i la seva comunitat sí que la intueixen, com diu l'Apocalipsi: «Jo, Joan, vaig veure un cel nou i una terra nova». Va veure que el cel i la terra d'abans havien desaparegut, que ja no calia viure pendent dels retrets del passat, de les coses mal fetes. I amb aquests ulls i aquesta oïda nova va poder sentir la veu de Déu que deia: «Jo faré que tot sigui nou».

En l'evangeli el mateix Joan recull la novetat que ofereix el mestre: «Us dono un manament nou: que us estimeu els uns als altres. Tal com jo us he estimat, estimeu-vos també vosaltres. Per l'estimació que us tindreu tothom coneixerà si sou deixebles meus».

Si volem coses noves, hem de fer coses noves o, almenys, intentar-ho. Relllegir el salm 144 ens dona pau quan diu: «El Senyor és bo per a tothom, estima entranyablement tot el que ell ha creat».

Entranyablement, des de dins, tendrament, com us pares acaronen el fill que acaba de néixer. La nostra ànima somriu per dins: i si fos possible sentir-nos estimats així?, i si fos possible estimar els altres així, amb un cor net? Intentem-ho. Els primers sorpresos de tanta bellesa serem nosaltres mateixos.